

Η παραβολή της παντρεμένης γυναίκας και του Σωματείου των διαζευγμένων

[/ Γενικά Θέματα / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τού Χρήστου Κων. Λιβανού

Θα αρχίσουμε το παρόν άρθρο με μία παραβολή. Μέ παραβολές μιλούσε ο Χριστός στους Ιουδαίους· με παραβολή ας μιλήσωμε και εμείς σήμερα.

Εδώ και πολλές δεκαετίες, λοιπόν, ιδρύθηκε ένα Σωματείο με την επωνυμία «Σύλλογος διαζευγμένων γυναικών», τα δε μέλη του Σωματείου κατά κανόνα ήταν όλα γυναίκες διαζευγμένες από τους άνδρες τους. Υπήρχε όμως μία εξαίρεσι. Μια από τις γυναίκες αυτές δεν ήταν διαζευγμένη.

Ήταν παντρεμένη, είχε σύζυγο και παιδιά. Αυτό όμως δεν την εμπόδισε να λάβη μέρος από κοινού μετά των διαζευγμένων γυναικών στην ίδρυσι του Σωματείου. Είναι δηλαδή ιδρυτικό μέλος του Σωματείου. Τό γεγονός αυτό βέβαια δεν άρεσε στον άνδρα της και τα παιδιά της, τα οποία αντέδρασαν και αντιδρούν μέχρι σήμερα. Αυτή όμως δεν τους δίνει σημασία. Θεωρεί τις ιδέες τους καθυστερημένες και τις αντιρρήσεις τους υπερβολικές. Αυτή θέλει να είναι σύγχρονη και προοδευτική, όπως είναι και οι άλλες γυναίκες – μέλη του Σωματείου.

Οι δραστηριότητες του Σωματείου είναι ποικίλες. Τίς περισσότερες ώρες τους τα μέλη περνούν συζητώντας. Η γυναικεία φλυαρία στο μεγαλείο της! Ατελείωτες συζητήσεις «περί ανέμων και υδάτων». Άλλοτε μιλούν για το περιβάλλον, άλλοτε για τα διάφορα κοινωνικά προβλήματα, άλλοτε για τα κοινά ενδιαφέροντά τους, ποτέ όμως για τις διαφορές τους. Αυτό είναι κανόνας απαραβάτος. Μερικές φορές τραγουδούν μαζί πιασμένες χέρι-χέρι. Άλλοτε πάλι προβαίνουν σε πράξεις, οι οποίες για μεν τις διαζευγμένες θεωρούνται νόμιμες και φυσικές, για την παντρεμένη όμως απαγορεύονται, είναι ανήθικες και συνιστούν συζυγική απιστία και μοιχεία. Μερικές φορές παίζουν και χαρτιά. Καί αυτό που προκαλεί εντύπωση είναι, ότι στα χαρτιά πάντοτε χάνει η παντρεμένη γυναίκα! Χανει, διότι έχει. Οι άλλες δεν χάνουν, διότι δεν έχουν τίποτε να χάσουν. Μέ τη διάλυσι του γάμου τους και το διαζύγιό τους τα έχουν χάσει όλα, οικογένεια, αξιοπρέπεια, τιμή, τα πάντα.

Ο άνδρας και τα παιδιά της παντρεμένης γυναίκας παρατηρούν, ότι κάθε φορά, που επιστρέφει στο σπίτι της μετά από κάποια συγκέντρωση στο Σωματείο, όλο και κάτι της λείπει. Στην ερώτησί τους γιατί συνεχώς χάνει τα πράγματά της, και κυρίως πολύτιμα κοσμήματα, που κοσμούσαν το άλλοτε πανέμορφο σώμα της,

αυτή τους απαντά, ότι δεν χάνει, αλλά βοηθάει με την παρουσία της τις άλλες γυναίκες του Σωματείου να βρουν τα δικά τους κοσμήματα, που είχαν και αυτές κάποτε και τα έχασαν! Ο άνδρας της όμως και τα παιδιά της δεν την πιστεύουν, διότι βλέπουν τη σκληρή πραγματικότητα, και στενοχωρούνται γι' αυτή την κατάσταση. Τά παιδιά βέβαια, εκτός από το να διαμαρτύρονται συνεχώς, δεν μπορούν να κάνουν κάτι περισσότερο. Τό μόνο που ελπίζουν είναι, ότι κάποια στιγμή θα επέμβη ο πατέρας τους δυναμικά και θα δώσει λύση στο πρόβλημα, που τόσο πολύ ταλαιπωρεί την οικογένεια. Έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στον πατέρα τους. Καί συνεχώς τον παρακαλούν να επέμβη. Αλλ' αυτός δεν δείχνει να βιάζεται όπως αυτά. Καί συνεχώς αναβάλλει την επέμβασί του.

«Φράσον ημίν την παραβολήν ταύτην», είπε κάποτε ο Πέτρος στο Χριστό (Ματθ. 15:15). Ας εξηγήσωμε και εμείς την παραπάνω παραβολική μας διήγησι, δίνοντας ονόματα στους πρωταγωνιστές της, αν και είμεθα βέβαιοι, ότι οι αναγνώστες μας είναι ευφυείς και έχουν ήδη καταλάβει τι εννοούμε.

Τό Σωματείο, που αναφέραμε, δεν είναι άλλο από το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών (Π.Σ.Ε.). Έτσι το ονομάζουν. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα παγκόσμιο συνονθύλευμα πλανών και αιρέσεων. Άλλωστε δεν υπάρχουν πολλές Εκκλησίες. Μια μόνο Εκκλησία ίδρυσε ο Χριστός (Πραξ. 20:28, Εφ. 4:4 κ.α.). Καί αυτή είναι η Ορθόδοξη. Διότι μόνον αυτή διατήρησε μέχρι σήμερα αναλλοίωτη και ανόθευτη την Πίστι, που παρέδωσε ο Χριστός και οι Απόστολοι. Αυτή είναι η Νύμφη και ο Χριστός είναι ο Νυμφίος της. **Όσοι ισχυρίζονται, ότι υπάρχουν πολλές χριστιανικές εκκλησίες, είτε επίσκοποι είναι είτε καθηγητές θεολογίας, είναι ανόητοι, αθεολόγητοι και βλάσφημοι. Είναι σαν να υπονοούν, ότι ο Χριστός έχει νυμφευθή πολλές νύμφες, είναι πολύγαμος, και αυτό αποτελεί μεγίστη ύβρι και βλασφημία κατά του Θεανθρώπου και αίρεσι από τις δεινότερες, που ακούσθηκαν επάνω στη γη, η οποία οδηγεί, όπως όλες οι αιρέσεις, στην κόλασι και την απώλεια** (Β Πέτρ. 2:1).

Οι διαζευγμένες γυναίκες – μέλη του Σωματείου είναι οι εκατοντάδες αιρετικές ομολογίες, που απαρτίζουν το Π.Σ.Ε. Αυτές αποκόπηκαν από το μυστικό Σώμα του Χριστού, την Μια, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, πήραν διαζύγιο από τον ιδρυτή της, εγκατέλειψαν την συζυγική τους εστία και περιφέρονται έξω από το σπίτι εδώ και εκεί, όπως είπε ο μακαριστός Γεροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης σε κάποιους ετεροδόξους, που τον επισκέφθηκαν, αρνούμενος ευγενικά να ειπή το «Πάτερ ημών» μαζί τους.

Η παντρεμένη γυναίκα δεν είναι άλλη από την Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία, με την παρουσία της στο Π.Σ.Ε., αρνείται την μοναδικότητά της και αυτοταπεινώνεται, εξισώνοντας τον εαυτό της με τις διάφορες αιρετικές ομολογίες, μερικές από τις

οποίες, όπως αυτή των Μονοφυσιτών, έχει η ίδια η Εκκλησία δια των Οικουμενικών Συνόδων αποκόψει από το σώμα της.

Ο άνδρας και τα παιδιά της είναι ο Χριστός και τα πιστά μέλη της Μιας και Αγίας Ορθοδόξου Εκκλησίας. Τά παιδιά, όπως είπαμε, αντιδρούν και διαμαρτύρονται. Ο πατέρας τους, όμως, αναβάλλει συνεχώς και μακροθυμεί, αναμένοντας τη μετάνοια της γυναίκας του και την αποχώρησή της από το Σωματείο.

Οι φλύαρες συζητήσεις είναι οι περίφημοι θεολογικοί διάλογοι, που διαξάγονται εδώ και δεκαετίες και που δεν οδηγούν πουθενά. Ατέρμονες, ανούσιες και άκαρπες συζητήσεις περί «αδελφών εκκλησιών», περί «κλάδων», περί βαπτισματικής θεολογίας και άλλων καινοτόμων θεωριών, τις οποίες το μεν Σωματείο και τα μέλη του θεωρούν σπουδαίες, ο άνδρας όμως και τα τέκνα της παντρεμένης γυναίκας γνωρίζουν, ότι είναι «*διδασκαλίες δαιμονίων*» (Α Τιμ. 4:1).

Οι απαγορευμένες για την παντρεμένη γυναίκα πράξεις, που έχουν κεντρική θέση στις εκδηλώσεις του Σωματείου, είναι οι συμπροσευχές. Οι ιεροί Κανόνες της Ορθοδοξίας τις απαγορεύουν, τιμωρώντας με καθαίρεσι και αφορισμό όσους συμμετέχουν σ' αυτές. Οι Πατέρες της Εκκλησίας τις χαρακτηρίζουν πνευματική μοιχεία. Αυτά όμως είναι «ψιλά γράμματα» για κάποιους πατριάρχες, οι οποίοι ως θέμα της διδακτορικής τους διατριβής, αλλά και ως σκοπό της ζωής τους έθεσαν την κατάργησι αυτών των Κανόνων, και για κάποιους παγκοσμιοποιημένους και νεοεποχίτες αρχιερείς, οι οποίοι διακηρύττουν στις Θεολογικές τους Ακαδημίες το τέλος της Πατερικής Θεολογίας και την είσοδό μας στη νέα εποχή της Μεταπατερικής πραγματικότητας!

Καί τα χαρτιά, που παίζουν στο Σωματείο, τι άραγε να είναι; Είναι οι κοινές δηλώσεις μετά από τις συνελεύσεις και τα συνέδρια του Π.Σ.Ε., που γράφονται στα χαρτιά. Απ' αυτές τις δηλώσεις η Ορθοδοξία βγαίνει πάντοτε χαμένη. Μετά από κάθε τέτοια δήλωσι, την οποία συνυπογράφουν οι τραγικοί εκπρόσωποί της, χάνει κάποιο από τα πολύτιμα κοσμήματά της, κάποια αποκλειστική αλήθειά της, κάποια ιδιότητα, που μόνον αυτή είχε, και επιστρέφει στην οικογένειά της ολιγώτερο όμορφη και πλούσια απ' ο,τι ήταν πριν. Τό 2006 π.χ. στην Θ Συνέλευσι του Π.Σ.Ε. στο Πορτο Αλέγκρε της Βραζιλίας έχασε και τα τελευταία μαργαριτάρια από το πολύτιμο και ζηλευτό περιδέραιο της Εκκλησιολογίας, που φορούσε επί 20 αιώνες στο λαιμό της (τα μισά τα είχε ήδη χάσει στο Μπάλαμαντ του Λιβάνου το 1993, όταν αποδεχόταν, ότι είναι «αδελφή Εκκλησία» με τον Παπισμό!), συνυπογράφοντας ένα κακοδοξότατο κείμενο, σύμφωνα με το οποίο «**η Εκκλησία** (δηλ. όλες οι ομολογίες μαζί, που δήθεν αποτελούν την Εκκλησία) **καλείται να φανερώνη την μοναδικότητά της μέσα σε ευρεία διαφορετικότητα**», (δηλ. διαφορετικά δόγματα!), οι «εκκλησίες» πρέπει «**να σέβωνται η μία το Βαπτισμα της άλλης και να βαδίζουν προς αμοιβαία αναγνώρισι του Βαπτίσματος**»

και «κάθε εκκλησία είναι η καθολική Εκκλησία και όχι απλά μέρος της. Καθε εκκλησία είναι η καθολική Εκκλησία, αλλά όχι ολόκληρη (η καθολική Εκκλησία). Καθε εκκλησία πληροί την καθολικότητά της, όταν ευρίσκεται εν κοινωνία με τις άλλες εκκλησίες»!

Τουλάχιστον οι Ορθόδοξοι, που υπέγραψαν τον προδοτικό όρο της Φερράρας-Φλωρεντίας, μετανόησαν, και αποβιβαζόμενοι από τα καράβια στην Κωνσταντινούπολι απαντούσαν στον αγανακτισμένο και ωργισμένο λαο: **«Πεπράκαμεν την πίστιν ημών, αντηλλάξαμεν τη ασεβεία την ευσέβειαν, προδόντες την καθαράν θυσίαν αζυμώται γεγόναμε· κόψατε την δεξιάν ημών την υπογράψασαν, εκριζώσατε την γλώσσαν ημών την τοιαύτα ομολογήσασαν».** Που τέτοια ευαισθησία και ευθυξία από τους εκπροσώπους της Ορθοδοξίας σήμερα! Καί να σκεφθή κανείς, ότι η ψευδοένωσι εκείνη ήταν ένα μικρό πλημμέλημα, συγκρινομένη με τις φοβερές προδοσίες της Πιστεως, που συμβαίνουν στις ημέρες μας στο πλαίσιο της Οικουμενικής (η μάλλον οικουμενιστικής) κινήσεως.

Θελετε να ιδήτε, αγαπητοί αναγνώστες, τα οικτρά αποτελέσματα της συμμετοχής της Ορθοδοξίας στο Π.Σ.Ε.; Επισκεφθήτε, όσοι έχετε πρόσβασι στο διαδίκτυο, την ιστοσελίδα της Ελληνικής Ευαγγελικής «Εκκλησίας» Νικαίας (<http://www.eeenikaias.gr>), και συγκεκριμένα την ενότητα «Συχνές ερωτήσεις», μία από τις οποίες είναι και η εξής: «Γιατί η Ορθόδοξη εκκλησία θεωρεί την Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία αίρεση»; Καί οι Ευαγγελικοί απαντούν: «Η επίσημη Ορθόδοξη εκκλησία δεν θεωρεί την Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία αίρεση. (η υπογράμμισι δική τους). Ως εκκλησία, είμαστε δραστήριοι στην Οικουμενική κίνηση, και συμμετέχουμε μαζί με την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, και άλλες εκκλησίες απ' όλο τον κόσμο, στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, το οποίο αποτελεί μία οικουμενική χριστιανική οργάνωση με σκοπό την προώθηση της χριστιανικής ενότητας. Τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών (στα Αγγλικά WorldCouncilofChurches, συντομογρ. Π.Σ.Ε.) αποτελείται από 340 εκκλησίες, από τις οποίες οι 157 είναι μέλη του, και αντιπροσωπεύει πάνω από 550 εκατομμύρια χριστιανούς, σε περισσότερες από 100 χώρες. Ιδρύθηκε στις 23 Αυγούστου 1948, και στα ιδρυτικά μέλη του συμπεριλαμβάνονταν το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, η Εκκλησία της Ελλάδος και η Εκκλησία της Κυπρου»!

Ο ισχυρισμός βεβαίως των Ευαγγελικών, ότι η επίσημη Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος δεν τους θεωρεί αίρεσι, είναι ψευδέστατος και παραπλανητικός. Η Εκκλησία της Ελλάδος στον επίσημο ιστότοπό της στο διαδίκτυο, και στην ενότητα «Συνοδική Επιτροπή επί των Αιρέσεων», σε μακροσκελή κατάλογο, που έχει καταρτίσει, με τίτλο «Ομάδες ασυμβίβαστες με την Ορθόδοξη Πιστη», μεταξύ

των άλλων χριστιανικών αιρέσεων και παραχριστιανικών ομάδων συγκαταλέγει και την «Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία». Ποσοι, όμως, γνωρίζουν την επίσημη αυτή θέση της Εκκλησίας; Ποσοι ιεροκήρυκες κηρύττουν κατά των αιρέσεων και διαφωτίζουν τον απλό λαο; Είναι, η δεν είναι αφοπλιστικό για πολλούς αδυνάτους και αγνοούντες Ορθόδοξους το επιχείρημα των Ευαγγελικών, ότι, εφ' όσον η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ισότιμο με αυτούς μέλος στο Π.Σ.Ε. και αναγνωρίζει το ανύπαρκτο βάπτισμά τους ως έγκυρο, δεν είναι δυνατόν να τους θεωρή αίρεσι; Ας το παραδεχθούμε. Δεν είναι δυνατόν μία παντρεμένη γυναίκα να ανήκη σ' ένα Σωματείο διαζευγμένων γυναικών και να μη θέτη με αυτή τη συμμετοχή της υπό αμφισβήτησι το ήθος της, την οικογενειακή της τιμή και υπόληψι. Έτσι και η Ορθοδοξία δεν μπορεί να συμμετέχη στο Π.Σ.Ε., δίχως να θέτη υπό αμφισβήτησι την ιδιότητά της ως της Μιας και αληθινής Εκκλησίας, που ίδρυσε ο Χριστός την ημέρα της Πεντηκοστής. Γι' αυτό και ο πιστός Ορθόδοξος λαός ανησυχεί σφόδρα, διαμαρτύρεται, η υπομονή του έχει προ πολλού εξαντληθή και δικαιολογημένα διερωτάται: Ποτε επιτέλους θα παύση η απύθμενη αυτή υποκρισία και ο εμπαιγμός Θεού και ανθρώπων; Η συμμετοχή της Ορθοδοξίας στο Π.Σ.Ε. αποτελεί την μεγαλύτερα προδοσία της Πιστεως όλων των μ.Χ. αιώνων, νοθεύει και ακυρώνει την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, αχρηστεύει την Απολογητική και μετατρέπει την πιστή και άμωμη άλλοτε Νυμφη του Χριστού σε μία αμφιβόλου ηθικής θεραπαινίδα, που μαζί με εκατοντάδες άλλες συνυπηρέτριές της στο Π.Σ.Ε. στρώνουν το κόκκινο χαλί, για να περάση ο ερχόμενος Αντίχριστος!

Στο σημείο, που φθάσαμε, μία είναι η λύσι. Η ηρωική έξοδος μας από το Π.Σ.Ε. Αυτή είναι η απαίτησι των πιστών Ορθοδόξων Χριστιανών, κληρικών, μοναχών και λαϊκών. Αυτό θα έπρεπε να είναι και το πρώτο θέμα συζητήσεως στην ημερησία διάταξι της πολυδιαφημιζομένης «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου», που μέλλει να συνέλθη «εκτός απροόπτου» το 2016. Δυστυχώς, όμως, το μήνυμα, που έδωσε ο Οικουμενικός πατριάρχης στην εναρκτήρια εισήγησί του στην πρόσφατη Συναξι των Προκαθημένων των Ορθοδόξων Εκκλησιών στο Φανάρι, αποδεικνύει, ότι οι προθέσεις των οικουμενιστών είναι εντελώς αντίθετες. Αντί της εξόδου από το Π.Σ.Ε., μελετούν την **«αναθεώρηση και τον εκσυγχρονισμό»** κειμένων **«διατυπωθέντων και συμφωνηθέντων εις εποχήν παλαιότεραν, ότε ίσχυον διάφοροι συνθήκαι και προϋποθέσεις. Τοιαύτα είναι, επί παραδείγματι, τα αφορώντα εις τας κοινωνικάς συνθήκας του κόσμου, ως και εις τα των σχέσεων της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τους μη Ορθοδόξους Χριστιανούς, την Οικουμενικήν Κινησιν κ.τ.τ. Τά κείμενα ταύτα δέον να αναθεωρηθούν υπό ειδικής προς τούτο συγκροτουμένης Διορθοδόξου Επιτροπής, ώστε να έλθουν εις την Αγίαν και Μεγάλην Συνοδον προσηρμοσμένα εις την σημερινήν πραγματικότητα»!**

Ποία άραγε να είναι τα κείμενα αυτά, που χρήζουν αναθεωρήσεως και εκσυγχρονισμού; Προφανώς κάποιοι Κανόνες περί νηστείας, όπως έχει διαρρεύσει κατά καιρούς στον Τυπο, κυρίως όμως οι ιεροί εκείνοι Κανόνες των Αγίων Αποστόλων και των Οικουμενικών Συνόδων, που ορίζουν επί αιώνες τώρα τις σχέσεις Ορθοδόξων και αιρετικών! Έτσι νομίζουν οι οικουμενιστές, ότι θα αρθούν τα εμπόδια και θα ανοίξη ο δρόμος για την ψευδοένωσι με τον Παπισμό και τις άλλες ψευδοεκκλησίες του Π.Σ.Ε. Μέ πονηρές και ανίερες «αναθεωρήσεις» των ιερών Κανόνων, και μάλιστα ερήμην του πιστού λαού. Ποιός, όμως, συνειδητός Ορθόδοξος Χριστιανός θα αποδεχθή τέτοια τετελεσμένα γεγονότα; Δεν καταλαβαίνουν οι ιθύνοντες νέες αυτών των «αναθεωρήσεων», ότι τέτοιου είδους αποφάσεις θα έχουν τόση αξία, όση και ο χαρτοπόλεμος και το κομφετί, που πετούν στις αποκριάτικες εκδηλώσεις; Δεν γνωρίζουν, ότι η αλάνθαστη συνείδησι του Ορθοδόξου εκκλησιαστικού πληρώματος θα τις απορρίψη πάραυτα, ως προερχόμενες από ληστρική και όχι Αγία και Μεγάλη Σύνοδο;

Οι πιστοί, ας έχωμε εμπιστοσύνη στον αρχηγό της Πιστεως μας, ο οποίος δεν θα επιτρέψη να πραγματοποιηθούν τα σχέδια των οικουμενιστών. *«Ο κατοικών εν ουρανοίς εκγελάσεται αυτούς, και ο Κυριος εκμυκτηριεί αυτούς»* (Ψαλμ. 2:4). Εάν τα όσα σχεδιάζουν δεν είναι σύμφωνα με την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοσι της Εκκλησίας, ο Θεός θα παραχωρήση όχι ένα, αλλά χίλια «απρόοπτα», προκειμένου να εμποδίση την πραγματοποίησι αυτής της Συνόδου.

Τά σημεία των καιρών πληθαίνουν και μας καλούν όχι σε ψευδοενώσεις με αμετανοήτους αιρετικούς, αλλά σε αδιάλειπτη προσευχή, που μας ενώνει με το Θεο, και σε έμπρακτη μετάνοια, που θα ελκύση το έλεός Του και θα μας αξιώση να ξεπεράσωμε *«πάντα τα μέλλοντα γίνεσθαι και σταθήναι έμπροσθεν του Υιού του ανθρώπου»* (Λουκ. 21:36).

